

بررسی جلوه های ائمه اطهار در اشعار احمد عزیزی

سهیلا شاه کرمی

دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد واحد سنندج، آموزگار مقطع ابتدایی، شهرستان سرپل ذهاب، ناحیه مرکزی

چکیده

ادبیات همواره صحنه‌ی نشان دادن عواطف و احساسات شمرده می‌شود. عشق به امامان معصوم (ع) از دیرباز مورد توجه شاعران بوده و آن‌ها کوشیده‌اند تا بهترین و نغزترین آثار خود را تقدیم به پیشگاه ائمه اطهار (ع) کنند؛ احمد عزیزی از آن دسته شاعران معاصر است که مدح و منقبت امامان معصوم (ع) در اشعار وی از کیفیتی خاص برخوردار است. وی در آثارش کوشیده است تا به بهترین شکل ممکن علاقه‌ی درونی خود را نسبت به ائمه اطهار (ع) نشان دهد. در واقع در این پژوهش کوشیده شده است تا جایگاه ویژه‌ی امامان معصوم (ع) را در آثار (خواب میخک، ملکوت تکلم، طغیان ترانه، سرزمین سرمه، گوشه‌ی بیداد، قاف غزل قوس غزل برجسته‌ی این شاعر مشخص سازد. نگاه عزیزی تنها شرح عواطف و احساسات شاعرانه نیست بلکه سرشار از فهم و شعور درونی نسبت به خاندان ائمه‌ی معصوم است؛ هنگامی که به هر کدام از امامان (ع) می‌پردازد سعی دارد به بهترین شکل ممکن زوایای فکری و نیز رفتار و منش آن‌ها را نیز به مخاطبش بشناساند. در این میان عشق شدید و درونی خود را نسبت به امام حسین (ع) بیش از سایر معصومین (ع) نمی‌تواند پنهان کند به طوری که در اکثر آثارش بیشترین بسامد از آن امام سوم است؛ بنابراین این پژوهش سعی دارد تا جلوه‌های ویژه‌ی ارادت احمد عزیزی نسبت به امامان معصوم (ع) را در آثارش بررسی نمود و به واکاوی زوایای فکری این شاعر درباره‌ی این موضوع بپردازد.

واژه‌های کلیدی: منقبت، شعر دینی، ائمه اطهار، احمد عزیزی

مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه

دوره ۵، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۸، صفحات ۱-۱۵